

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are the central figures. The man, on the right, has dark hair and a beard, wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is wearing a sleeveless, shimmering silver dress with a matching necklace and bracelet. She has a ring on her finger and is leaning her head against the man's shoulder. They are both looking towards the camera. The background is a dimly lit casino with slot machines and a roulette table visible.

Millie Adamsová
Navždy
svázáni

MILLIE ADAMSOVÁ

NAVŽDY SVÁZÁNI

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

už teď v lednu budete mít zajímavou příležitost se zamyslet nad tím, co dokáže čas...

Já vím, je to banalita, všichni dobře víme, že čas je neomezený vládce, zastavit se nedá, utéct se mu nedá..., ale mně jde o něco jiného. Udělal jsem totiž takový pokus: v příběžích v edici Sladký život a Sladký život Duo budete mít možnost posoudit, jak se čas podepsal na tvorbě mých autorek. V lednu si totiž budete moci přečíst příběhy Ouvertura pro popelku a Vzporná Irka, obě od Lynne Grahamové. V únoru to budou povídky Provdám se za tebe, ale... a Levandulový vrch, opět od Lynne Grahamové, v květnu pak Jak si Ital přál a Napravený nepřítel, tentokrát od Jennifer Haywardové. Jak se asi čas podepsal na způsobu, jakým autorky píší, respektive psaly? Jednotlivé texty od sebe totiž vždy dělí minimálně deset let!

Myslím, že se ale nemýlím, odvážím-li se tipnout, že budete spokojená. Protože ať už se na tvorbě – počtu vrásek a dioptrií – čas podepíše jakkoliv, láska zůstane láskou.

A to je to, o čem mé autorky pro Vás psaly v minulosti a o čem píší i v současnosti!

S láskou

Váš Harlequin

Millie Adamsová

NAVŽDY SVÁZÁNI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Accidental Legacy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Millie Adams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2292-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2293-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2294-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jessii Hardgreaveovou vždycky učili, že na světě jsou jen dva typy lidí. *Vyděšení* a *děsiví*.

Jelikož ji a její sestru Maren vychoval narcistický sociopat, závratně bohatý zločinecký boss, naučily se o potřeby druhých moc nezajímat. Jediné, na čem záleží, je to, co chceš *ty*. A to, co dokážeš z druhých vyždímat.

Jejich měkká, přelétavá matka se nikdy nebyla schopná svému muži postavit, a nakonec odešla za lepším – nalepila se na dalšího bohatého chlapíka, s nímž bylo jednodušší vyjít, který za poskytovaný život v luxusu nevyžadoval tolik.

Jessie a její sestra tak zůstaly napospas otci.

„*Já jsem teď vyděšená. Děsivé určitě nejsme,*“ zašeptala tehdy Maren uplakaně, poté, co se vplížila do Jessiina pokoje tu noc, co jejich máma zmizela. Jessie si to dodnes pamatovala.

Chudák Maren, která má stejně brilantní mozek jako Jessie, ale zaměřený méně na fakta a čísla a více na lidskou slabost a emoce. Občas toho na ni bylo prostě moc. Jessie měla pocit, že ochránit svou jemnější, emocionálnější sestřičku je její největší životní úkol.

Maren byla o osmnáct měsíců mladší a Jessie by pro ni i umřela, kdyby to bylo nezbytné.

Jen měla pocit, že když jim to myslí tak, jak jim to myslí, nemusí hned někdo umírat, to je trochu příliš dramatické. Dostaly dar vysoké inteligence, tak by

měly být schopné ji použít, aby své problémy vyřešily jinak.

„*Musí existovat nějaká třetí možnost.*“

Řekla to tak pragmaticky, že tomu sama okamžitě uvěřila.

„*A jaká, Jessie?*“

„*Já nevím. Ale vymyslím to.*“

A taky to vymyslela. Obě to vymyslely.

Nebyly ani vyděšené, ani děsivé. Naučily se žít ve stínu někde mezi těmi dvěma extrémy.

Využívaly slabosti těch, kteří se rádi cítili *děsiví*.

Jessie se cítila trochu jako Robin Hood, protože obírala *výhradně* bohaté. Akorát to pak nerozdávala chudým, pokud by se tedy mezi chudé nepočítala i ona sama. To ale vlastně dlouho byla, ne?

Teď už ovšem není. A ani její sestra ne, díky jejich pilné práci.

Poslední tři roky strávily hraním po kasinech a soukromých pokerových turnajích, kde se hrálo opravdu o hodně. Shromažďovaly peníze, hrály s nimi a proměňovaly je v ještě víc peněz.

Tahle hra je poslední.

Od otce se kromě toho, co člověk nemá dělat, moc nenaučila.

Když jim bylo třináct a čtrnáct, rozhodly se s Maren, že nebudou součástí jeho her, ale také že potřebují mít připravenou cestu ven, až se pokusí utéct.

Jejich otec byl stejný jako ony. Nic mu neuniklo. Měly jen jeden pokus, takže všechno muselo být dokonale připravené. Musely si sehnat doklady – otec jim žádné nedal – jako například rodné listy, pochopitelně falešné, a vymyslet, kde budou žít.

Co se jim podařilo sehnat, uložily pod uvolněná podlahová prkna ve svém pokoji, až konečně sestavily i skutečný plán útěku.

Jejich otec ji využíval ke zneužití bankovních systémů – to byl jeho svět. Měl na účtech neuvěřitelné

sumy a vydělával další tím, že půjčoval lidem, které pak mohl využít.

Jessie si pamatovala, jak ji otec kdysi požádal, aby se dala do řeči s jedním pánem na nádraží, aby z něj vytáhla informace, a ona to udělala. Předstírala, že se ztratila, a on si s ní povídal, aby ji uklidnil.

„*Jmenuje se Marcus,*“ řekla potom otcí. „*Má vnučku, kterou má opravdu rád. Jmenuje se Eloise. Žije s rodiči v Londýně.*“

Kdyby jen tenkrát tušila, k čemu otec ty informace použije.

Dodnes ji ten obrázek pronásledoval, stejně jako všechny ostatní.

A tak udělala to, co vždycky. Použila k vyřešení svého problému mozek.

Zavřela oči, soustředila se a v duchu vešla do velké místnosti. Pak si představila stuhu z krásného modrého hedvábí. Představila si, že ta stuha spojuje její myšlenky s jejími pocity. Potom vzala lesklé, velké nůžky a tu stuhu přestříhla.

Pocity stejně k ničemu nepotřebuje.

Utéct se jí a Maren podařilo před pěti lety, když jim bylo sedmnáct a osmnáct. Má cíl. Nepotřebuje pocity.

Už nikdy nebudou *vyděšené*.

Už nikdy nebudou chudé.

Už nikdy nebudou zranitelné a nikdo je nebude ohrožovat.

Využijí všechno, co mají, aby si zajistily bezpečí, aby našly cestu k životu, jaký skutečně chtějí.

A také se rozhodly, že s hraním jednoho dne skončí.

Protože jakmile se jednou namočíte do kalných vod předstírání a podvádění, je snadné se v nich utopit. Vaše morálka se začne rozpouštět, až z ní nezbyde zhola nic.

A ona si nemůže dovolit se do toho moc ponořit.

Takže tohle je ono. Poslední představení.

Celá ta jejich hra byla vlastně překvapivě snadná

a vycházela jim tak dlouho, protože byly v tomhle světě nové, byly mladé a byly ženy. Navíc krásné ženy.

Nebyla to žádná marnivost. Krása nebyla nic víc než dobře padnoucí šaty a výrazný mejkap. V těchto kruzích se krása dala obléknout a svléknout jako kostým, nebylo to těžké.

Nikdo se na ni pořádně nepodíval, viděli jen jasné červené rty a velký výstřih. Nic víc je nezajímalo.

Ten velký výstřih zajistil, že ji vždycky podcenili, všichni ti muži, kteří si byli tak jistí, že jsou chytřejší a lepší.

Muži, kteří věřili, že se vyznají. A nade všemi ostatními ti, kteří si mysleli, že vždy vyhrájí.

Jessie necítila sebemenší výčitky.

Když hrajete, prostě musíte počítat s tím, že můžete prohrát. Jen hlupák podcení soupeře jen kvůli jeho vzhledu.

Jak se říkalo – hlupák a jeho peníze se brzy rozdělí, a to byla podle ní pravda. A pokud ten smutný rozchod způsobí právě ona, jediné dobře.

Zvláště když ty peníze skončí v její kapse.

Ale s Maren se dohodly, že si dají nějaký limit.

Na tuhle exkluzivní pokerovou sešlost se prostě musely dostat. Bylo důležité, že je nikdo neznal, dělaly všechno proto, aby zůstaly nepovšimnuté. Nechtěly k sobě přitáhnout pozornost svého otce, a nejen to – malovat si na záda terč obecně nepřišlo Jessii jako dobrý nápad.

Mladé ženy vyhrávající velké částky na pokerových turnajích by jistě přitáhly pozornost médií, kdyby ovšem nevyhledávaly soukromé hraní, jehož se účastnili lidé, kteří z různých důvodů o pozornost médií nestáli. Třeba členové královských rodin. Nebo kriminálníci.

Jessie a Maren se nemusely až tak moc snažit, aby byly nenápadné. Stačilo prostě změnit barvu vlasů a šatů a nikdo je nepoznal. Také samozřejmě nikdy nehrály dvakrát s těmi samými lidmi.

Dnes večer to bude jiné. Dnes večer vidět budou a půjde o hodně. Proto to je dnes naposled.

Ale jestli vyhrají, bude to daleko největší výhra ze všech a umožní jim se na všechno vykašlat a začít znovu.

Nebo spíš začít vůbec poprvé. Začít žít život, který bude skutečně jejich.

Byla to Maren, kdo se o téhle události doslechl. Byl to utajený pokerový turnaj, jenž se konal v jednom starém sídle na anglickém venkově.

Jen na pozvání.

Na Maren byla nejvýraznější její jemnost. Měla výrazné křivky, byla hezká a měla veliké oči, a když se na někoho zadívala, působila vždycky tak trochu jako raněná laň.

Muži raněné laně milují. Vzdychla a naslouchala jim a vyjadřovala soucit a oni by jí snesli modré z nebe.

Pracovala v pánském klubu, když o tom slyšela.

Vzala tu práci samozřejmě kvůli přístupu k informacím. Ani ona, ani Jessie nikdy v životě neodpracovaly ani den v nějaké slušné, normální práci. Ty totiž nebývají dost dobře placené.

Maren dokázala dostat informace z kohokoli, stačil její jemný hlas a doširoka otevřené velké oči. Uměla tak skvěle předstírat, že je hloupá. Ale je to snad jejich chyba, že lidé často považují typické ženské znaky za méněcennost? Maren toho uměla dokonale využít.

Nebyla žádná *femme fatale*, byla ta sladká panenka, která potřebuje, aby se o ni někdo postaral. A když ji vzal s sebou na pokerový turnaj, tím líp.

Nebyly žádné zlodějky, to ne. To by bylo zatraceně málo.

A tak Maren předstíraným zájmem a pár dobře zařazenými chichotavými úsměvy vytáhla z jednoho hosta toho pánského klubu informace o tomhle pokerovém turnaji.

A taky o pozvánkách. A s její fotografickou pamětí

neměla problém si zapamatovat detaily pozvánky, stejně jako způsob, jak jsou pozvánky distribuovány a jestli budou schopné vyrobit falešnou.

Nakonec si informace převzala Jessie a kontaktovala asistenta organizátora akce. Dokázala ho přesvědčit, aby poslal pozvánku i jí a její sestře – tedy přesněji jejich falešným identitám. Předstírala, že jim o hře řekl jejich strýček. Měla k dispozici samozřejmě všechny podrobnosti o tom jejich falešném příbuzném. Včetně sériového čísla jeho pozvánky.

Jessie si uhladila třpytivé stříbrné šaty a ty se zaleskly na jejích křivkách jako tekutý kov.

Maren byla dnes večer ve zlaté, lépe tak prodala své rudé vlasy – taky falešné, samozřejmě. Jinak měla světle hnědé, barvou trochu připomínaly skořici.

Nebyly tu proto, aby vypadaly jako sestry. Jessiina přirozená barva vlasů byla tmavě hnědá, ale na dnešní večer si je obarvila na černo.

Dnes budou hrát u různých stolů, v různých místnostech. Nemá smysl, aby hrály proti sobě.

Jessie ovšem dobře věděla, proti komu chce dnes večer hrát.

Ewan Kincaid. Vévoda z Kilmoracku.

Vévoda. To je tak archaické a směšné. Posledních pár let strávil handlováním se svým obrovským jménem u všech možných hracích stolů, čímž znectil svůj titul a jméno svého otce. Vyhrál závratné sumy a mnoho lidí ho považovalo za jednoho z nejlepších karetních hráčů současnosti. Byl to známý proutník a zhýralý, zpustlý gambler.

A rozhodně ten nejkrásnější chlap, jakého kdy Jessie viděla.

Opravdu se snažila na něj nemyslet, ale bůh jí pomoz, stejně to dělala. Už od chvíle, kdy ho poprvé viděla naživo.

Samozřejmě předtím už viděla jeho fotografie – v hráčských kruzích byl nechvalně známý. Proto ho

také před těmi čtrnácti měsíci v tom kasinu okamžitě poznala.

Ale nebyla připravená na to, jaký na ni bude mít účinek. Nebyla schopná na něj zapomenout.

Byl ve velkém sálu, ne v pro veřejnost uzavřené zadní místnosti, takže ho každý mohl vidět. Měl rád show. Jessie ovšem ne. Právě se snažila se nějak nenápadně proklouznout dozadu a najednou si ho všimla.

Vyčníval nad všechny kolem, na sobě měl dokonale padnoucí černý oblek, který zdůrazňoval jeho široká ramena a štíhlý pas. Byl pohromou pro její příčetnost. Pro její touhu být někým jiným, než se dlouho obávala, že ve skutečnosti je.

Hříšnice.

Jejich pohledy do sebe narazily přes celou místnost. Jinak se to popsat nedalo. A v tu chvíli se jí v hlavě objevila spousta představ, které nikdy předtím neměla, a ona se jich nemohla zbavit. Byly čím dál dotěrnější.

Jeho ruce na jejím těle. Jeho široká ramena bez toho saka...

Od toho okamžiku ji nepřestal pronásledovat.

Znovu ho z dálky viděla příští měsíc v Monaku. Udržovala od něj dostatečnou vzdálenost. Zírala na něj z ochozu horního patra kasina tak dlouho, dokud se neotočil. Pak utekla.

Zrychlil se jí tehdy dech a srdce tlouklo jako o závod. A nebylo to tělesnou námahou.

Bylo to jeho přítomností.

A pak tu bylo Capri.

Seděla u stolu s opravdovými velrybami, hráči, kteří sázeli sumy, z nichž se obyčejným lidem točila hlava, a vyhrávala. A on přišel a sedl si k jinému stolu. Všiml si jí.

A později, když si šla pro výhru, ji následoval ven.

„Já vás znám.“

Byl to zvláštní okamžik. A bylo to, jako by se dva

konce té pečlivě přestřižené modré stuhy znovu spojily.

Zadrhl se jí dech. *„To není možné. Já nejsem nijak známá.“*

„Byla jste v Las Vegas. Před pár měsíci.“

„Ve Vegas jsem nikdy nebyla.“

Lež. Narodila se v Renu. Byla ve Vegas tolikrát, že by to ani nespočítala. Dokonce i před tímhle vším.

A kromě toho ji uhranuly jeho oči.

Modré. Ale v jednom měl zelenou skvrnku. A v tom druhém zlatou.

„Lhářko.“

„Musel jste si mě splést s někým jiným.“

„Já se nikdy nepletu.“

Pak se jí dotkl – špičkou prstu jí přejel po holé paži.

„Musím jít. Musím si vybrat výhru,“ řekla.

„Nevadilo by mi, kdybych se k tomu balíku přihodil.“

Srdce jí bušilo už tak silně, že se jí začínala točit hlava.

„Dnes večer ne.“

A znovu utekla.

Chovala se jako vyděšená.

A ona taková být nikdy nechtěla. To byl jeden důvod, proč měla dnes večer nutkání ho porazit. Děsil ji. Dostal se jí pod kůži.

Chtěla ho.

A chtěla od něj utéct.

A tak byla dnes tady a doufala, že bude lepší než on.

Své sestře nic o jeho přitažlivosti samozřejmě neřekla. Ani o svém názoru na ni. Měly, co se mužů týče, jasná pravidla.

Velmi přísná pravidla. A ona... posouvá hranice. Uvědomovala si to.

Věděla, že bude muset začít u stolu s nejnižšími sázkami a že je vysoce nepravděpodobné, že by tam seděl také.

Ve skutečnosti si nebyla úplně jistá, že ji umístí k jeho stolu – neměla ale problém se tam posadit sama.

Stačilo pomyšlení, že bude dnes v jeho blízkosti, a brněla ji kůže na celém těle.

Vzala si z podnosu skleničku se šampaňským. Sama sobě dovolila maximálně tři loky šampaňského a zbytek večera pak vždy jen předstírala, že pije.

Už dávno pochopila, že musí zapadnout do místní společnosti. Všichni kolem byli narcisti. Do posledního. Všichni lidé jsou, do nějaké míry. A vždycky se zajímají víc o své chování než o to vaše. Ale bylo důležité, aby z vás neměli pocit, že jejich chování nějak zpochybňujete. Když budete tvrdit, že nepijete, vykolejí je to.

A tak Jessie předstírala, že pije. Ve skutečnosti to byla vlastně zábava, protože čím víc „pila“, tím víc pili i ti kolem ní, a ona byla vždycky ráda, když byli její protihráči trochu přiopilí.

Ne že by to potřebovala. Vyhrála by, i kdyby každý hrál, jak nejlíp umí. Ale nechtěla, aby si všimli, proč vyhrává. A jak snadné to pro ni je.

Vždy párkrát prohrála, dost na to, aby odvrátila podezření.

Teď se přitočila k číšníkovi. Ne k jedné z číšnic, a ne k mužům, kteří byli očividně na holky. Přesně věděla, s kým promluvit. Potřebovala někoho, kdo se nebude cítit ohrožený její krásou, ale také ji nebude chtít pro sebe.

„Já vím, že bych tohle neměla dělat, ale nevíte náhodou, u kterého stolu hraje Ewan Kincaid?“

Muž se na ni podíval a pozvedl obočí. „A proč to děláte, když víte, že to nemáte dělat?“

„Omlouvám se.“ Snažila působit trochu přihlouple a že je toho na ni moc. „Jsem do něj trochu... zakoukaná. A jen bych chtěla chvíli sedět u jeho stolu. Nejsem moc dobrá. Upřímně, jsem tu jen kvůli... však víte.“

Číšník se ušklíbl. „Chcete jen trochu toho štěstíčka.“

„Přesně tak,“ usmála se.

Rozhodně ne tak, jak to myslel, ale ano. Šťěstí tu opravdu hledá.

„Posadili ho do západního křídla. Ke stolu, kde se hraje opravdu o hodně. Ale on je...“

„Vážně sexy, co? Nemám strach. Můžu si koupit cestu do kterékoli z těch místností. Koneckonců mě sem pozvali.“

„A vy to chcete zahodit jen kvůli jedné noci v jeho posteli?“

„Slyšela jsem, že za to stojí.“

„Rozhodně tak vypadá, ale určitě víte, že svůj šarm rozdává na potkání.“

„Nikdo nerozdává něco, co je *dobré*, zadarmo.“

„To bude nejspíš pravda.“

Jessie mu položila ruku na předloktí. „Díky. Opravdu.“

A pak od něj odcupitala. V těch těsných šatech nebyla schopná udělat pořádný krok.

Doufejme, že z toho ten milý kluk nebude mít nějaký problém, ale ten hovor trval jen chvíli, tak snad si toho nikdo nevšiml. Ji neumístili do západního křídla, ale dokázala se díky své výmluvnosti a chichotání a prohlášení, že je tak trochu zakoukaná, dostat dovnitř a pak i k jednomu ze stolů.

Už ji svrběly prsty. Cítila, že zase žije. Byla v tom tak dobrá.

A byla...

Byla to její poslední hra, tak se s Maren dohodly.

Jestli dnes večer vyhraje, vyhraje to všechno. To musí mít na paměti.

Na konci dnešního večera na ni čeká úplně nový život. Tolik peněz. A ona už je nikdy nevsadí.

Tohle je hra, kterou si plánovaly už dva roky. Vyhrát, investovat. Vyhrát, investovat. Do oblečení a přístupu do těch správných dveří. Hlavně musely mít tolik peněz, aby se vůbec dostaly až sem.

Ale to byl ten problém s hraním, jak jí Maren pořád připomínala. Nakonec s tím musíte skončit. Vykašlat se na to. Otočit se zády a odejít.

Zvlášť když hrajete tak, jak hrály ony dvě.

Jejich otec byl vysoce inteligentní. Mohl svůj brilantní mozek použít na cokoliv. Ale byl to sociopat a užíval si, když si mohl s lidmi hrát. Potřeboval to k životu. Byl chytřejší než všichni ostatní a zoufale toužil to všem dokázat.

Ony ale nebyly takové.

Jessie si tím byla skoro jistá.

Ano, uspokojovalo ji vyhrávat, ale nepotřebovala to k životu. Chtěla být šťastná. Chtěla žít v klidu.

Chtěla být *svobodná*.

A že ji trochu zalechtal smutek při pomyslení, že o tohle všechno přijde... O to vzrušení a adrenalin... No, prostě to přijme, jak to je.

Tahle hra není žádná charita a všichni tady byli ze stejného důvodu. Se svým bohatstvím zacházeli, jako by jim na něm nezáleželo, a k životům ostatních přistupovali stejně.

Ewan Kincaid byl toho dokonalým příkladem. Jeho rodina byla stará a respektovaná a on ji neváhal každou chvíli pěkně protáhnout bahnem.

Byl to profesionální zhýralec. Bary a jachty a divoké večírky a exkluzivní kluby, kde si mohli bohatí uskutečňovat své nejdivočejší fantazie.

Všechno, co dělal, byla pro důstojnost jeho jména pořádná rána.

To kdyby ona pocházela z takové rodiny, chovala by se jinak. On si ničeho nevážil, ani svého jmění, kterým mával sem a tam stejně bezstarostně jako svým penisem.

Není to moc chytrý chlap.

To si připomněla, když se jí před očima znovu objevila jeho tvář. Je to hlupák.

Neměl by ji vzrušovat.